

“Er komen mensen,” zei hij.

“Ik verwacht alleen jouw familie,” zei ik in totale onschuld. Haha. O, wat was ik jong en naïef...

Ik vluchtte met hondlief het huis uit, op zoek naar rust en zuurstof. Toen ik terugkwam: een auto met ons vriendengroepje zoefde langs, spandoeken wapperden, mijn schoonfamilie bungelde met touwen in een boom. Even overwoog ik emigratie. Maar ik dook de achtertuin in, hand over m'n ogen, hond als schild.

En toen... het moment. Ik mocht naar voren. Daar stonden ze allemaal. Spandoeken met jeugdfoto's, volwassen drankmomenten, en een megagrote afbeelding van mij als verlegen meisje in rood geruit jurkje. Foto van mijn vaderlief ooit gemaakt. Liefdevol. Ontroerend. Maar ik lachte het weg met een schaterlach die mijn mascara richting kin duwde. Want janken is zo 49.

De rode draad van de avond? Wijn. Wijn. En o ja... wijn. Zelfs een kotsemmer kwam ter sprake. Eén keer mensen. Door een misleidend likeurtje.

We gingen door tot half één. Er werd gezongen, geknuffeld, en manlief gaf me een *smartwatch*. Voor m'n hartslag. Superromantisch.

Niks zegt: “Ik hou van je” zoals “Ik wil graag dat je nog even blijft leven.”

Op mijn echte verjaardag: lunch buiten de deur met het gezin, daarna tuinfeest 2.0. De catering had servies, glazen, borrelplanken, warme happen, prosecco, limoncello, bierfustjes, en uiteraard wijn. En droog weer! Net geen 33 man. Perfect.

En toen, BAM, stonden m'n zuslief met haar manlief ineens voor m'n neus. Twee uur rijden. Ze zouden niet komen. Maar ze kwamen. En ik jankte als een Netflixfilm zonder pauzeknop. Wat. Een. Moment.

's Avonds in de dorpsfeesttent: hardstyle. The Outsiders. We haken alsof we achttien waren. Met mijn manlief, mijn kinderen, onze vrienden.

Om drie uur 's nachts in bed dacht ik maar één ding: GENIET. En zeker niet met mate. Vijftig? Het leven begint gewoon opnieuw. Met wijn. En een smartwatch.

29. ETIQUETTE

Ze is overleden. De dag na mijn vijftigste verjaardag. Dat vond ik dan toch wel attent. Niet op mijn verjaardag. Ze had gevoel voor timing.

Ze was 93. De schoonmoeder van mijn broerlief. Geen directe familie, maar wel de enige vrouw die ik met droge ogen een Dame durf te noemen. Met hoofdletter.

Zo eentje die geboren lijkt met een haarband-met-veer, een lange sigarettenhouder en een glas sherry in haar hand. Altijd opgekamd. Nooit een plukje uit het gareel. Geen pantoffel in haar buurt; hakken tot het eind.

En dan niet die comfortabele blokhakken van de ANWB. Nee, echte hakken. Zelfs bij het legen van de brievenbus zag ze eruit alsof ze zo uit een modeblad was gestapt. Alles klopte aan haar: verzorgd, elegant, een etiquettegids op hakken.

Als bijvangst ging ik soms mee toen mijn broerlief net verkeer had met haar dochter. Wat begon als een kennismaking eindigde vaak in een gastronomische uitputtingsslag. Ik ging rollend naar huis, volgepropt en vol nieuwe kennis. Zo leerde ik: een ei haal je met een lepel uit het water, acht tellen. Is het ei droog? Perfect. Sindsdien nooit meer een kookwekker aangeraakt.

Haar begrafenis was precies zoals zij: stijlvol, krachtig, waardig. Mijn schoonzuslief sprak prachtig. Ze lijkt op haar moeder. Elegantie ten top.